

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ο ΤΡΕΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Η σημερινή καλλιτεχνία, διν παραβληθή με τὴν ἀρχαία, θὰ ενθεβῇ δις ἔχει ἀφάνταστη διαφορά.

Ἄρκει νὰ κυττάξῃ κανεὶς τὰ σημερινὰ καὶ τὰ παλῆ ἔργα. Άλλα ἔκεις τούτων καὶ ὁ τρέπος τῆς ζωγραφικῆς ήταν διάφορος.

Πρότον εἰνε ἄρνωσα τὰ χρώματα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι, γὰ ἔχουν τέτοια ἀντοχή, καὶ νὰ εινε τὸν ἀνέκτιπλα, ὅπερ νὰ διατηροῦνται νωρὰ καὶ δροσερά, διτὶς ἔκεινα ποὺ βρεθῆκαν στὶς πλάκες τοῦ νεκροταφείου Παγασοῦ παρὰ τὸν Βόλον.

Άλλα κι' ὁ τρέπος τῆς ζωγραφικῆς διέφερε ::

Ο Παρρεδοίος δι μέγας Ἐφέσιος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Μεγάλου Αλεξανδρού καὶ τοῦ Ἀπελλῆ, προκειμένου νὰ ζωγραφίσῃ τὸν Προμηθέα ἀλυσοδεμένον καὶ προσπλωμένον ἀπάντω στὸν κορυφὴν τοῦ Καινούργου καὶ καταστοχίζομενον ἀπὸ τὰ σύννεφα, ὥπεραλεν εἰς τὸ μαρτύριο αὐτὸν ἔνα δούλον του, ἵνα βλέποντας τὸν πραγματικὸν πόνον καὶ στριφυγυσιούν τοῦ βασινιζούμενον, ἀπομιμηθῇ καὶ ἐκφράσῃ ζωρῷα καὶ φυσικὰ τὴν εἰκόνα τοῦ φανταστικοῦ.

Ο δυοτερούμενος δᾶσλος, ἀπεβίωσεν, ἀφοῦ ἐνέπνευσε δῆμαρις προγονούμενώις τὸ διάφοτούγγημα.

Ἄνετος καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελός θελίος νὰ ζωγραφίσῃ τὸν Ἰποῦν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, ἔκρεμασεν ἔναν ἀνθρώπον ἀπάντω σ' ἔναν ἀλπινὸν σταυρὸν καὶ τὸν ἀφῆκεν ἔκει νὰ πεθάνῃ.

Ο ἀνθρώπος ἔκεινος ἦταν κάποιος κατάδικος, καταδικασμένος εἰς τὴν βαρυτέραν τῶν ποινῶν.

Ο Gentille Bellini δι Βενετὸς ζωγράφος, ποὺ τέθον τὸν τίμονος δι Μωάμεθ δι II, ἔζωγραφοιν γὰ τὸν μονάρχην αὐτὸν τὴν Ἀποτομὴν τοῦ Ἀγίου Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Ο Μωάμεθ ἐνδιαφορισθῆκε πολὺ ἀλλὰ παρατήρησε στὸν καλλιτέχνην ὅτι εἰχε κάμει ἔνα σουδαῖο λάθος, στὸ ζήτημα τοῦ κοφιματοῦ τοῦ κεφαλοῦ, πρόγαμα εἰς τὰ δόπια δι Μωάμεθ φάνεται πλὼς ἦταν δάσκαλος. Τοῦ εἰπε διπλαδὸν πώς, ἀμα κοπεῖ τὸ κεφάλι, δι λαιμὸς μικραίνει πολὺ, ἔνεκα τῆς συστολῆς τῶν νεύρων κ.λ.π.

Ἐπειδὴ δὲ δι καλλιτέχνης ἔξεπλάγη διὰ τὴν παρατήρησον αὐτῶν καὶ ἀντέτεινε μάλιστα εἴτε τὸν Σοντάνον, ἔκεινος διέταξεν ἀμέρας γὰ διποκεφαλίουν ἔνα δούλον του, ἐπὶ παρονοίᾳ τοῦ ζωγράφου, δι ποιος ἐτοι διχὶ μόνον πεισθῆκε, ἀλλὰ καὶ συνεπλήρωσε τὸ ἔγρων του καὶ ἐπλόύτισε τὰς ἀνατομικὰς του γνώσεις.

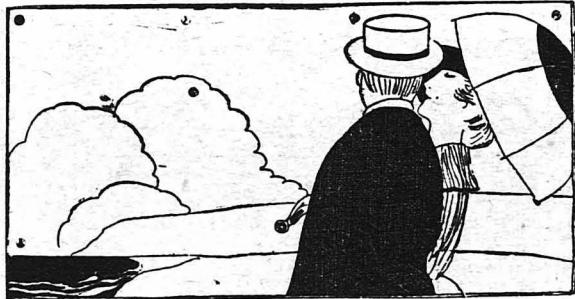
Σήμερα ἀπὸ τῆς ἀπόφεως αὐτῆς ἡ Ἐλληνικὴ καλλιτεχνία πάσχει ἀπὸ μασομόν.

Εἶναι γνωστὸς δι "Ελληνη ζωγράφος, δι ποιος πληρωθεὶς ἀπὸ τὸ Ἐλληνικὸ Δημόσιο, νὰ ζωγραφίσῃ τὴν Μικρασιατικὴν ἐκστρατείαν, μετέβαλλεν τοὺς Ἐλλήνας στρατιώτας εἰς Τούρκους, ἐθῆδε ὃς ἔγεινεν ἡ Μικρασιατικὴ καὶ τοτροφή. Ο ἴδιος δὲ ἔχων νὰ λάβῃ μερικὰ κρήματα ἀπὸ τὸ Δημόσιον, ἐπίσας καὶ ζωγράφος διωρεάν στρατηγὸς καὶ ἀντοχοῦς τῶν Στρατιωτικῶν για νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δουλειὰ του.

Ο Δεκάλεγος τῶν Ινδῶν

"Ἔχουν καὶ οἱ Βουδισταὶ Ινδοὶ τὸν Δεκάλογόν τους, δι ποιος εἰνε ὁ ἔξις :

- 1) Οὗ φονεύσεις οὐδὲν ζῶν (Οἱ Ινδοὶ δὲν τρέψουν κρέας).
- 2) Οὐ κλέψεις.
- 3) Μη καταστῆς ἔνοχος ἀναδείλας.
- 4) Μὴ διὰ τὸν σόδαμος ἐπιφέρεις ἀδικίας.
- 5) Μὴ πίνης δυνατὰ πνευματώδη ποτά. (Λίγο κρασὶ μόνον συγκρατεῖται. Βαρεῖς κολασμοὶ περιμένουν μετὰ θάνατον ἔκει-

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗ-ΑΛΗ

Μὶν φορδ δι Σοντάνος ἀκονες δι ζοῦσε στὸ βασίλειό τον ἔνας περίφημος φεύγεις καὶ ἀποτεών ἀπὸ τοὺς μεγαλείεσσον, ποὺ γεκόνδες δόλον τὸν κόσμο. Τὸν λέγανε Χατζῆ· Αλῆ καὶ ἡ κιταγωγὴ τον ἤταν ἀγνωστη.

Ο Σοντάνος θέλπος ἀμέως νὰ τὸν ὕνωριόν κι' ἔστειλε νὰ ἔρωνται στὸ παλάς. Ο Χατζῆς παρουσιάστηκε μὲ ἀγέρων υφός καὶ φύτεις τὸν Σοντάνο τὸν θέλει.

— Ακονες, Χατζῆ, τοῦ εἰπε δι βασιλάς. Εμάθα πῶς εισαι μεγάλος λογογράφος καὶ ὅτι γελάς δόλον τὸν κόσμο.

— Αὐτὸς εἰνε διλθεῖ, ἀπάντησε δι Αλῆς. Μπορῶ νὰ γελάω όποιονε φέλεις.

— Τόσος ἐμπιστούντην ἔχεις στὴν τέχνη σου;

— Μάλιστα, πολυτρόπευμένε Σοντάνε μου.

— Κύτταξε τότε νὰ γελάσῃς κι' ἐμένα. Πρόσεχε δυως γιατὶ δὲν δὲν τὰ καταφέρεις δὰ σου πάρω τὸ κεφάλι.

— Νὰ μοῦ τὸ πάρης, Μεγαλειότατε.

— Λοιπόν, ἐμπόρης.

— Αδύνατον, ἀφέντη μου. Χθὲς τὸ βράδυ μέθυνα κι' ἔχασα σὸλα μου τὰ σύνεργα.

— Καὶ τὶ σύνεργα σου σού χρειάζονται;

— Αὐτὸς εἰνε δική μου δοντείδι.

— Πόσο δάνονταν τὰ σύνεργα σου;

— Έκατον γρόσια φθάνουν γιὰ νὰ τι ἀγοράσω.

— Τότε πάρε τα καὶ σου δίνω μιὰ βδομίδα διορία γιὰ νὰ μὲ γελάσῃς.

— Εννοια σου, Μεγαλειότατε, καὶ δὲν θὰ τὰ τὴν γλυτώσης.

Πέρασε δι βδομάδα καὶ δι Χατζῆς δι νέ φάνηκε διδόλον στὸ παλάτι. Ο Σοντάνος θύμωσε κι' ἔστειλε νὰ φέρονται τὸν Αλῆ δεμένο.

— Θὰ σου πάρω τὸ κεφάλι, τοῦ εἰπε. Αὐτὴ εἰνε δι συμφωνία μας φύο δὲν μπόρεσες νὰ μὲ γελάσῃς.

— Σοντάνε μου, ἀπάντησε δι Αλῆς ἀτάραχα, δι συμφωνία μας ηταν νὰ σὲ γελάσω μιὰ φερά... Τὶ ζητᾶς ἀπὸ μένα; Αὖ σου πῆρα ἐκάτον γρόσια;

— Ο Σοντάνος ξτύπως τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἰπε νὰ μὴν τὸ πῆρε σὲ κανένα.

— Δὲν μὲ μέλλει ποῦ μὲ γέλασες, ἀλλὰ ποῦ δὲν τὸ κατάλαβα. Και τὸν κράτησε στὸ παλάτι.

νον δόλον πίνει).

6) Μὴ χάνεις μῆδα, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς σου διασταύρωμενάν τριχῶν καὶ σύδεποτε μὲ ζωγραφίσης τὸ σῶμα σου.

7) Μὴ ἀκούς ἀσματα. Εἰς οὐδὲν θέαμα νὰ λαμβάνης μέρος. (Εἰς τὴν ἀλαγόδενοιν αὐτὴν περιλαμβάνεται καὶ τὸ παιχνίδι τῶν κύβων).

8) Νὰ μὴ κάθεσαι, οὐτε καὶ νὰ κατακλίνεσαι ἐπὶ ὑψηλοῦ καὶ πλατείας διβανίον. (Τὸ τοῦ Βούδα εἰχε ὑψός μόνον δικῶ δαπέλων).

9) Μὴ τρώγης μετὰ μεσημβρίαν.

10) Μὴ κατέχης ὡς κτῆμα σου χρεούσν, μήτε ἀργυρον, μήτε πολύτιμον.

· Εκτός ὅμως αὐτῶν ἔχουν καὶ ἀλλα τικοτέρας σοπατικάτα, τὰ δούλια της περιτέρας σοπατικάτα, ποτὲ μέτρονοσιν ἀναφυκτικῶν τι κατὰ τὴν ἀνδρώνων αὐτῶν.

· Και νὰ κι' ἔτα τὸ διπότον νομίζει κανεῖς δι έγραφη γιὰ τοὺς Ελληνας.

2) Μὴ ποιῆσε θόρυβον δι τὴν φιλίαν μὴ πετεῖς εἰς καθαρὸν μέρος. Χασμάνενος βάλε τὴν περιχειρίδα (μανίκι) τοῦ φορεμάτος σου, ἀπέναντι τοῦ στόματός σου. Τρώγε ἀθορύβως. Ποτὲ μὴν ξύρνης τὴν κεφαλήν.